

Sygnatura akt X P 1046/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Wrocław, dnia 27-03-2015 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w następującym składzie:

Przewodniczący:SSR Alicja Rudnicka

Protokolant:Radosław Gawlas

po rozpoznaniu w dniu 25-03-2015 r. we Wrocławiu

sprawy z powództwa Z. U. P. i. R. M. U. M. im. P. Ś. we W.

przeciwko M. W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego M. W. na rzecz strony powodowej Z. U. P. i. R. M. przy U. M. im. P. Ś. we W. kwotę 3 800,00 zł (trzy tysiące osiemset złotych 00/100) z ustawowymi odsetkami od dnia 11 marca 2014 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego M. W. na rzecz strony powodowej Z. U. P. i. R. M. przy U. M. im. P. Ś. we W. kwotę 807,00 zł (osiemset siedem złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Strona powodowa Z. U. P. i. R. M. przy U. M. im. P. we W. w dniu 06 sierpnia 2014 r. wniosła powództwo przeciwko M. W. o zapłatę kwoty 3 800,00 zł z ustawowymi odsetkami od 11 marca 2014 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie na swoją rzecz zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Na uzasadnienie swojego żądania podała, iż pozwany był zatrudniony na podstawie umowy o pracę od dnia 13 lutego 2002 r., która to umowa uległa rozwiązaniu na skutek oświadczenia pozwanego z dniem 31 stycznia 2014 r. Strona powodowa podkreśliła, iż strony zawarły umowę w celu podnoszenia kwalifikacji zawodowych, na mocy której uiszcza opłatę za studia podyplomowe w wysokości 3 800,00 zł, a pozwany zobowiązał się do ukończenia studiów podyplomowych. Ponadto podniosła, iż w umowie przewidziano, że w przypadku przerwania studiów z własnej winy M. W. zwróci koszty poniesione przez pracodawcę. W dniu 08 lipca 2011 r. pracodawca zwrócił się do P. T. E. o udzielenie informacji, czy M. W. ukończył studia podyplomowe. W odpowiedzi na pismo otrzymano informację, iż pozwany był słuchaczem studiów podyplomowych jednak nie przystąpił do obrony pracy końcowej przed dniem 04 marca 2014 r., co było warunkiem ukończenia studiów podyplomowych. Strona powodowa bezskutecznie wzywała pozwanego do zwrotu powyższej kwoty. Dodatkowo strona powodowa wskazała, iż do przedmiotowej umowy stosuje się przepisy art. 103 k.p. i Rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej i Polityki Socjalnej z dnia 12 października 1993 r. w sprawie zasad i warunków podnoszenia kwalifikacji zawodowych i wykształcenia ogólnego dorosłych z uwagi na obowiązywanie powyższej regulacji w dacie zawarcia umowy.

W dniu 20 sierpnia 2014 r. tutejszy Sąd wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym uwzględnił w całości żądanie strony powodowej.

Na skutek złożonego w dniu 10 września 2014 r. sprzeciwu przez M. W. nakaz zapłaty utracił swoją moc.

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie na swoją rzecz zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa prawnego.

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany podniósł zarzut przedawnienia wskazując, iż termin ukończenia studiów przypadał na 30 września 2010 r. zatem od tego dnia należy liczyć początek biegu 3 letniego terminu przedawnienia, który upłynął w dniu wniesienia powództwa. Jednocześnie M. W. wskazał, iż strona powodowa odmawiała pozwanemu udzielenia urlopu, czy wolnych godzin na uczestniczenie w zajęciach, a przede wszystkim na przygotowanie się do egzaminu. W ocenie pozwanego, z tych też względów nie miał możliwości zdania egzaminu końcowego i uzyskania wymaganego dyplomu. Zdaniem pozwanego nie z własnej winy, nie doszło do nie zdania egzaminu końcowego. Pozwany podniósł także, iż żądanie strony powodowej nie znajduje również oparcia w zapisie umowy, zgodnie z którym, nie może domagać się zwrotu kwoty, po upływie 3 letniego okresu ujętego w umowie.

W dalszych pismach procesowych strona powodowa wskazała na nietrafność zarzutu przedawnienia argumentując to okolicznością, iż rok akademicki 2009/2010 zakończył się z dniem 30 września 2010 r. jednak datą ukończenia studiów jest data złożenia egzaminu dyplomowego. Zważywszy, iż pozwany nie przystąpił do egzaminów końcowych i nie obronił pracy dyplomowej, a zatem nie ukończył studiów. Dodatkowo strona powodowa wskazała, iż stosunek pracy ustał w wyniku rozwiązania umowy za wypowiedzeniem, a w dniu ustania stosunku pracy pozwany nadal nie ukończył studiów, na które skierowała go strona powodowa, więc niespełniona została przesłanka z pkt 3a umowy. Odnosząc się do zarzutu braku winy w zakresie nie podejścia do egzaminu końcowego strona powodowa wskazała, iż pozwany nie złożył żadnych dowodów na tą okoliczność i jednocześnie podkreśliła, że pozwany wykorzystał przysługujący mu urlop szkoleniowy (pismo procesowe k. 67-68).

W dalszych pismach procesowych pozwany podał, że mimo udzielenia mu urlopu szkoleniowego i wypoczynkowego pozwany przebywał w pracy wykonując swoje obowiązki służbowe tj. uczestniczył czynnie w procedurze zamówień publicznych. Pozwany wskazał, iż jako jedyny pracownik uczestniczył w tej procedurze, a jego obecność była niezbędna w pracy. Podkreślił, że strona powodowa nie upoważniła innego pracownika do jego zastępstwa w trakcie nieobecności (pismo procesowe k. 98-100).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

M. W. był zatrudniony w Z. U. P. i. R. M. przy U. M. im. P. Ś. we W. od dnia 13 lutego 2002 r., początkowo na stanowisku specjalisty do spraw zaopatrzenia, w pełnym wymiarze czasu pracy, w systemie jednej zmiany.

Z dniem 01 lutego 2005 r. okres trwania umowy o pracę uległ przekształceniu na czas nieokreślony.

Od dnia 26 marca 2012 r. M. W. objął stanowisko pełnomocnika do spraw Systemu Zarządzania Jakością oraz specjalisty do spraw zamówień publicznych i zaopatrzenia.

Do obowiązków pozwanego należało sprawowanie nadzoru nad całością zaopatrzenia i realizacji zamówienia publicznego.

Pozwany podlegał kierownikowi D. T..

Do uprawnień pozwanego należało:

- podejmowanie jednoosobowych decyzji wobec zespołów pracowniczych i pojedynczych pracowników Zakładu oraz przedstawicieli dostawców związanych z zakresem obowiązków,
- opiniowanie w przypadającym zakresie działania projektowanych i realizowanych zakupów i przedsięwzięć organizacyjno-technicznych związanych z kierowanym przez siebie odcinkiem pracy, oraz przedstawienia przełożonym wniosków o zaniechanie przedsięwzięć i zakupów nieracjonalnych,

- występowanie do Kierowników Działów, komórek organizacyjnych z wnioskami związanymi ze swoim zakresem działania,
- wnioskowanie wysokości niezbędnego normatywu magazynowego i przestrzeganie ustaleń w tym zakresie,
- występowanie do przełożonego w sprawach gospodarki magazynowej, ochrony mienia i p. poż oraz zmian normatywów odzieży ochronnej i roboczej, a także realizacji zamówień publicznych,
- udział we wszystkich przedsięwzięciach podejmowanych w firmie, mających związek z SZJ,
- ingerowanie we wszystkie sprawy związane z SZJ i wydawania wiążących poleceń pracownikom firmy,
- inicjowanie i podejmowanie działań zmierzających do rozwoju i poprawy skuteczności SZJ.

Dowód:

umowa o pracę k. 24,

aneks do umowy o pracę z dn. 31.01.2005 r. k. 25,

aneks do umowy o pracę z dn. 26.03.2012 r.,

zakres obowiązków, uprawnień i odpowiedzialności– akta osobowe.

Z. U. P. i. R., M. podlegał bezpośrednio Dyrektorowi Administracyjnemu U. M. im. P. (dawniej A. M. we W.) , a na jego czele stał Dyrektor Zakładu.

Dowód:

zarządzenie nr 2 Rektora A. M. we W. k. 14-16,

zarządzenia: nr (...), k. 17-23.

W dniu 19 listopada 2009 r. strona powodowa zawarła z pozwanym umowę w celu podnoszenia kwalifikacji zawodowych pracownika zgodnie ze skierowaniem. Według postanowień umowy pracodawca zobowiązał się do pokrycia kosztów studiów podyplomowych „Zamówienia Publiczne” organizowanych przez U. E. we W. oraz P. T. E. w roku akademickim 2009/2010 prowadzonych w systemie zaocznym w wysokości 3 800,00 zł. M. W. zgodnie z treścią punktu 2 zobowiązał się do:

- a) wykonywania obowiązków związanych z podnoszeniem kwalifikacji określonych przez prowadzących studia,
- b) w razie nie rozpoczęcia studiów zwrócić opłatę uiszczoną przez Zakład pracy w wysokości 3 800,00 zł.,
- c) w przypadku przerwania studiów z własnej winy zwrócić koszty poniesione przez Pracodawcę w związku z realizacją umowy.

Zgodnie z postanowieniami punktu 3 umowy, jeżeli pracownik po otrzymaniu od pracodawcy świadczenia w postaci uiszczenia opłaty za studia w trakcie nauki oraz po jej ukończeniu w terminie 3 lat:

- a) rozwiąże stosunek pracy za wypowiedzeniem,
- b) z którym Pracodawca rozwiąże stosunek pracy bez wypowiedzenia z jego winy jest zobowiązany do zwrotu kosztów poniesionych przez Pracodawcę na jego naukę w wysokości proporcjonalnej do czasu pracy po ukończeniu nauki lub czasu pracy w czasie nauki.

Dowód: umowa z dn. 19.11.2009 r. k. 28- 29.

M. W. rozpoczął studia podyplomowe Zamówienia Publiczne organizowane przez U. E. we W. oraz P. T. E. w roku akademickim 2009/2010 w systemie zaocznym.

Studia podyplomowe Zamówienia publiczne trwały dwa semestry. Rozpoczęły się w dniu 24 października 2009 r. i zakończyły w czerwcu 2010 roku.

Zajęcia odbywały się w soboty i niedziele w następujących datach: 24 – 25 październik 2009 r., 14 do 15 listopad 2009 r., 05 do 06 grudnia 2009 r., 09 do 10 stycznia 2010 r., 30 do 31 stycznia 2010 r., 13 do 14 luty 2010 r., 06 do 07 marca 2010 r., 27 marca do 28 marca 2010 r., od 24 kwietnia do 25 kwietnia 2010 r., od 22 maja do 23 maja 2010 r.

Zgodnie z regulaminem studiów podyplomowych pozwany był zobowiązany do:

- „- obecności na zajęciach przewidzianych w programie,
- zaliczenie przewidzianych programem zajęć i uzyskanie stosownych wpisów w kartach egzaminacyjnych,
- złożenie pracy końcowej i przystąpienia do egzaminu końcowego,
- terminowe wnoszenie opłat za studia podyplomowe.

Warunkiem dopuszczenia do egzaminu końcowego było złożenie pracy końcowej w wyznaczonym terminie oraz ostateczne rozliczenie finansowe z UE.

W uzasadnionych wypadkach Dziekan może wyrazić zgodę na przedłużenie terminu złożenia pracy dyplomowej nie więcej niż o rok.

Uczestnik studiów podyplomowych może być skreślony z listy słuchaczy, bez możliwości zwrotu opłat za studia w przypadku niespełnienia obowiązków wynikających z niniejszego regulaminu, w tym w razie nieusprawiedliwionego opuszczania więcej niż 20% zajęć”.

Zgodnie z treścią regulaminu warunkiem ukończenia i uzyskania świadectwa było:

- otrzymanie zaliczeń,
- złożenie pracy końcowej,
- zdanie egzaminu połączonego z obroną pracy końcowej,
- uregulowanie opłaty czesnego.

Obrona pracy następowała po zaliczeniu drugiego semestru. Na pisemną prośbę istniała możliwość wznowienia studiów i wyznaczenia dodatkowego terminu obrony pracy w ciągu jednego roku od daty zaliczenia semestru letniego.

Dowód:

uchwała Senatu nr 61/2008 k. 71-75,

regulamin studiów podyplomowych Zamówienia publiczne

w roku akademickim 2009/2010 wraz z harmonogramem k. 76-81.

Pozwany uczestniczył w zajęciach i uzyskał zaliczenia. Ostatnie zajęcia miały miejsce w dniu 23 maja 2010 r.

M. W. nie złożył pracy końcowej i nie przystąpił do egzaminu końcowego.

Pozwany w dniu 04 marca 2014 r. zwracał się do władz uczelni o wyrażenie zgody na złożenie i obronę pracy końcowej, która nie została udzielona z uwagi na uchybienie regulaminowego terminu.

Powód do dnia dzisiejszego nie ukończył studiów podyplomowych.

Dowód:

pismo z dn. 14.04.14 r. k. 32,

przesłuchanie w charakterze stron pozwanego M. W. k. 262

(płyta CD).

Powód korzystał z urlopu szkoleniowego w roku 2010 w wymiarze 17 dni w następujących terminach:

- Od 12 lutego 2010 r. do 15 lutego 2010 r.,
- od 10 marca 2010 r. do 12 marca 2010 r. ,
- od 15 kwietnia 2010 r. do 16 kwietnia 2010 r.,
- od 26 lipca 2010 r. do 30 lipca 2010 r.,
- od 05 października 2010 r. do 11 października 2010 r.

Dowód:

karty urlopowe, zestawienie urlopów – akta osobowe,

zeznania świadka M. T. k. 262 (płyta CD).

W dniu 28 czerwca 2011 r. pozwany zwrócił się do strony powodowej o udzielenie mu dalszego urlopu szkoleniowego w okresie 30 czerwca 2011 r. do dnia 08 lipca 2011 r. Strona powodowa odmówiła udzielenia urlopu szkoleniowego z uwagi na wykorzystanie tego urlopu w przysługującym mu wymiarze.

Dowód:

karta urlopową, pismo z dn. 24.06.2011 r. k. 102,

zeznania świadka M. T. k. 262 (płyta CD).

Pismem z dnia 08 lipca 2011 r. strona powodowa zwróciła się do Z. S. i. E. P. T. E. we W. o informację, czy pozwany ukończył studia i uzyskał dyplom ukończenia.

W odpowiedzi na pismo otrzymane przez stronę powodową w dniu 13 lipca 2011 r., Z. S. i. E. P. T. E. we W. wskazał, że M. W. był słuchaczem II semestralnych studiów podyplomowych

„Zamówienia publiczne” i nie przystąpił do obrony pracy końcowej, nie ukończył studiów i nie otrzymał świadectwa ich ukończenia.

Pozwany w dniu 19 marca 2014 r. zwrócił się do U. E. o wydanie indeksu oraz o zgodę na złożenie i obronę pracy końcowej, które nie otrzymał.

Dowód:

pismo z dn. 08.07.2011 r. k. 30,

pismo z dn. 12.07.2011 r. k. 31,

pismo z dn. 14.04.2014 r. k. 32.

Decyzją Dziekana W. Z. I. i. F. U. E. we W. z dnia 01 października 2014 r. M. W. został skreślony z listy słuchaczy Zamówienia publiczne w związku z nie przystąpieniem do egzaminu końcowego.

Dowód:

decyzja z dn. 01.10.2014 r. k. 101.

W dniu 03 marca 2014 r. pozwany został wezwany do zwrotu kwoty 3 800,00 zł przez Z. U. P. i. R. M. przy U. M. im. P. we W. w terminie 7 dni od jego otrzymania.

W odpowiedzi na wezwanie pozwany wskazał, iż wystąpił o zgodę na zdanie i obronę pracy końcowej.

Dowód:

wezwanie do zapłaty wraz ze zwrotnym potwierdzeniem odbioru k. 33-35,

pismo z dn. 04.03.2014 r. k. 36.

W dniu 31 października 2013 r. M. W. złożył stronie pozwanej oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę z zachowaniem 3 miesięcznego okresu wypowiedzenia. Stosunek pracy między stronami ustał w dniu 31 stycznia 2014 r.

Dowód:

oświadczenie z dnia 31.10.2013 r. – akta osobowe,

przesłuchanie w charakterze strony M. W. k. 262 (płyta CD).

W dniu 09 kwietnia 2014 r. Z. U. P. i. R. M. przy U. M. im. P. Ś. we W. wniósł o zawiązanie do próby ugodowej w przedmiocie zapłaty kwoty 3 800,00 zł oraz wydania ruchomości: telefonu komórkowego S. L. S. wraz z kartą sim, telefonu komórkowego N. oraz modemu (...).

W dniu 09 lipca 2014 r. strony zawarły ugodę sądową zgodnie z którą M. W. zobowiązał się do zapłaty 300,00 zł z tytułu równowartości ruchomości telefonu komórkowego S. G. S. wraz z kartą sim, telefonu komórkowego N. oraz modemu (...) i jednocześnie zaznaczyły że ugodą nie wyczerpuje roszczeń tytułu kosztów studiów podyplomowych .

Dowód:

wniosek k. 2-4,

ugoda sądowa k. 58 -znajdujące się w aktach sprawy X Po 117/14.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Stan faktyczny przedmiotowej sprawy był w znacznym zakresie bezsporny i opierał się na niekwestionowanych przez strony dowodach z dokumentów postaci dokumentacji związanej z przebiegiem zatrudnienia pozwanego, informacji z Z.

S. i. E., umowy dotyczącej podnoszenia kwalifikacji zawodowych, pisma z U. E., uchwał Senatu, Regulaminu studiów podyplomowych z harmonogramem, których autentyczność nie była kwestionowana przez żadną ze stron.

Sąd oparł się również na zeznaniach świadka M. T., które były jasne i znajdowały potwierdzenie w dowodach z dokumentów.

Sąd pominął dowody z korespondencji email i kontroli PIP. Przedmiotowe postępowanie toczyło się na skutek złożonego sprzeciwu od nakazu zapłaty przez pozwanego. Art. 503 § 1 k.p.c. nie wprowadza wprawdzie prekluzji w zakresie zarzutów przeciwko żądaniu pozwu w sprzeciwie składanym w postępowaniu upominawczym, ale wyraźnie określa obowiązek ich wskazania i wykazania (udowodnienia). Przepisy te nakładają, zatem na składającą sprzeciw stronę (pozwaną) obowiązek wykazania jego zarzutów i twierdzeń. Sąd może pominąć stosując swoją dyskrejonalną władzę spóźnione twierdzenia i dowody, chyba, że strona uprawdopodobni, że nie zgłosiła ich we właściwym czasie bez swojej winy lub, że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy lub, że występują inne usprawiedliwione okoliczności. Pozwany w żaden sposób nie usprawiedliwił okoliczności, co do złożenia wniosków dowodowych w przedmiocie korespondencji email zatem nie zachodziły uzasadnione podstawy do uwzględnienia przedmiotowych wniosków dowodowych.

Zeznania pozwanego podlegały uwzględnieniu w części pozostającej w zgodności z nieosobowym materiałem dowodowym. W części zeznania pozwanego stanowiły prezentację własnych podglądów i nie podlegały uwzględnieniu.

Istotą sporu pozostawała wykładania postanowień umowy w celu podnoszenia kwalifikacji zawodowych pracownika zawarta między stronami w dniu 19 listopada 2011 r. w zakresie żądania zwrotu kosztów poniesionych przez pracodawcę.

Na wstępie wyjaśnić należy, iż w dacie zawarcia umowy obowiązywała regulacja art. 103 k.p. i wydane na podstawie zawartej w niej delegacji Rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej i Polityki Socjalnej z dnia 12 października 1993 r. w sprawie zasad i warunków podnoszenia kwalifikacji zawodowych i wykształcenia ogólnego dorosłych (Dz. U. Nr 103, poz. 472). Przytoczone regulacje utraciły moc obowiązującą z dniem 11 kwietnia 2010 r., w związku z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego K 28/08. W następie powyższego ustawą z 20 maja 2010 r. o zmianie ustawy - Kodeks pracy oraz ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz.U. Nr 105, poz. 655) dodane do Kodeksu pracy art. 103¹-103⁶ dotyczące zasad i warunków podnoszenia kwalifikacji zawodowych przez pracowników obowiązujące od 16 lipca 2010 r. Jednocześnie ustawa nowelizująca w art. 3 stanowiła, że do pracowników, którzy rozpoczęli podnoszenie kwalifikacji zawodowych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się przepisy regulujące zasady i warunki podnoszenia kwalifikacji zawodowych przez pracowników obowiązujące przed dniem 11.04.2010 r. Co więcej Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 21 listopada 2011 r. wskazał, iż utrata mocy obowiązującej art. 103 k.p. oraz wydanego na jego podstawie rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej oraz Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 12 października 1993 r., w sprawie zasad i warunków podnoszenia kwalifikacji zawodowych i wykształcenia ogólnego dorosłych nie powoduje nieważności zawartej na ich podstawie umowy o finansowanie przez pracodawcę kosztów nauki pracownika (II PK 48/11, opubl. OSNAPiUS 2012/21-22/259). Tym samym do przedmiotowej sprawy mają zastosowanie obowiązujące w dacie zawarcia umowy regulacje.

Zgodnie z art. 103 k.p. w zakresie i na warunkach ustalonych, w drodze rozporządzenia, przez Ministra Edukacji Narodowej oraz Ministra Pracy i Polityki Socjalnej pracodawca ułatwia pracownikom podnoszenie kwalifikacji zawodowych. Z kolei zgodnie z regulacją aktu wykonawczego Rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej i Polityki Socjalnej z dnia 12 października 1993 r. w sprawie zasad i warunków podnoszenia kwalifikacji zawodowych i wykształcenia ogólnego dorosłych § 6 ust. 1 zakład pracy jest zobowiązany do zawarcia z pracownikiem, który został skierowany do podnoszenia kwalifikacji zawodowych umowę określającą wzajemne prawa i obowiązki. Pracownik, który otrzymał od zakładu pracy świadczenia i w trakcie nauki lub po jej ukończeniu w terminie określonym w umowie, nie dłuższym niż 3 lata:

1) rozwiąże stosunek pracy za wypowiedzeniem,

2) z którym zakład rozwiąże stosunek pracy bez wypowiedzenia z jego winy,

3) którego stosunek pracy wygaśnie wskutek porzucenia pracy

jest obowiązany do zwrotu kosztów poniesionych przez zakład pracy na jego naukę w wysokości proporcjonalnej do czasu pracy po ukończeniu nauki lub czasu pracy w czasie nauki, chyba że zakład pracy odstąpi od żądania zwrotu kosztów w części lub w całości (§ 6 ust. 2). W ust. 3 § 6 pracownik, który otrzymał od zakładu pracy świadczenia, o których mowa w § 4, jest obowiązany, na wniosek zakładu pracy, do zwrotu kosztów tych świadczeń w części lub całości, jeżeli bez uzasadnionych przyczyn przerwie naukę w szkole lub jej nie podejmie.

Zgodnie z zapisami umowy w celu podnoszenia kwalifikacji zawodowych pracownika ze skierowaniem zawartej między Z. U. P. i R. M. przy U. M. im. P. we W., a M. W. pozwany zobowiązał się wykonywać obowiązki związane z podnoszeniem kwalifikacji zawodowych t.j. podjąć i ukończyć studia podyplomowe „Zamówienia Publiczne” organizowane przez U. E. we W. oraz P. T. E. w roku akademickim 2009/2010. Umowa przewidywała w punkcie 2 podpunkt c, iż w przypadku przerwania studiów z własnej winy zwrócić koszty poniesione przez Pracodawcę w związku z realizacją umowy. Z kolei w punkcie 3 podpunkt jeżeli pracownik po otrzymaniu od pracodawcy świadczenia w postaci uiszczenia opłaty za studia w trakcie nauki oraz po jej ukończeniu w terminie 3 lat rozwiąże stosunek pracy za wypowiedzeniem jest zobowiązany do zwrotu kosztów poniesionych przez Pracodawcę na jego naukę w wysokości proporcjonalnej do czasu pracy po ukończeniu nauki lub czasu pracy w czasie nauki.

Analizując, który zapis umowy miał zastosowanie w przedmiotowej sprawie należy dokonać analizy zapisów umowy. W tym celu należy sięgnąć do przepisów o wykładni umowy art. 65 k.c., które znajdują odpowiednie zastosowanie przez przepis art. 300 k.p.

Zdaniem Sądu należało dokonać przede wszystkim wykładni literalnej, będącej podstawową regułą wykładni interpretacyjnej, następnie zaś uzupełniająco wykładni funkcjonalnej i celowościowej, celem zinterpretowania całego kontekstu zawartej umowy.

Jak wynika z materiału dowodowego pozwany rozpoczął studia podyplomowe Zamówienia Publiczne organizowane przez U. E. we W. oraz P. T. E. w roku akademickim 2009/2010 w systemie zaocznym, które trwały dwa semestry i kończyły się w czerwcu 2010 roku. Zgodnie z zapisami regulaminu studiów podyplomowych (punkt 7) warunkiem ukończenia studiów i uzyskania świadectwa jest otrzymanie zaliczeń ze wszystkich przedmiotów, złożenie pracy końcowej, zdanie egzaminu połączonego z obroną pracy końcowej i uregulowanie opłaty czesnego. Powyższy zapis jasno wskazuje, iż dopiero po łącznym spełnieniu powyższych przesłanek mamy do czynienia z faktem ukończeniem studiów. A contrario nie dopełnienie jednej z czynności skutkuje przerwaniem studiów. Pozwany przyznał, że nie złożył pracy końcowej i nie obronił jej, zatem nie doszło do ukończenia studiów podyplomowych. Powyższe znajduje także potwierdzenie w piśmie P. T. E. z dnia 12 lipca 2011 r. i decyzji Dziekana W. Z. I. i. F. U. E. we W., który z dniem 01 października 2014 r., skreślił pozwanego z listy słuchaczy studiów Zamówienia publiczne. W konsekwencji uznania, iż pozwany przerwał studia należało zastosować zapis punktu 2 podpunktu c umowy z dnia 19 listopada 2009 r. który nałożył na M. W. zobowiązanie wobec strony powodowej do zwrotu kosztów z tytułu opłaty za studia podyplomowe, który to był uzależniony od zawinionego działania pracownika skutkującego przerwaniem studiów.

Przechodząc do analizy zawinienia pozwanego należy zauważyć, iż obejmuje zarówno winę umyślną, jak i rażące niedbalstwo. O stopniu winy należy wnioskować na podstawie całokształtu okoliczności związanych z zachowaniem pracownika. Przyjmuje się, że jeżeli pracownik przewiduje wystąpienie szkodliwego skutku swojego zachowania i celowo do niego zmierza lub co najmniej się na nie godzi, można mu przypisać winę umyślną. Rażące niedbalstwo jest natomiast wyższym od niedbalstwa stopniem winy nieumyślnej. O ile niedbalstwo określa się jako niedołożenie należytej staranności ogólnie wymaganej w stosunkach danego rodzaju, to przez rażące niedbalstwo rozumie się niezachowanie minimalnych (elementarnych) zasad prawidłowego zachowania się w danej sytuacji. O przypisaniu danej osobie winy w tej postaci decyduje, zatem zachowanie się przez nią w określonej sytuacji w sposób odbiegający

od miernika staranności minimalnej (vide postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 04 czerwca 2013 r., II PK 35/13, opubl. Legalis).

Dysponentami postępowania dowodowego są strony na nich spoczywa ciężar dowodu (art. 6 k.c.) i są one obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne (art. 232 zdanie pierwsze k.p.c.). Oznacza to, że przedstawienie materiału pozwalającego na odtworzenie stanu faktycznego należy do stron, a niedostatki w dowodzeniu określonego faktu powodują dla strony, na której spoczywa ciężar dowodu, niekorzystne skutki prawne w postaci przegrania procesu (vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia z dnia 9 stycznia 2013 r., sygn. I ACa 738/12, opubl. LEX nr 1322076). Pozwany M. W. nie przedstawił żadnych dowodów wskazujących na to, w jaki sposób obowiązki służbowe miały wpływ na nie złożenie pracy końcowej na studiach podyplomowych i nie podejście do egzaminu końcowego. Pozwany nie wskazał ile czasu potrzebował na napisanie pracy końcowej i przygotowanie do egzaminu oraz to w jakim stopniu i w czasie inne czynności służbowe uniemożliwiły mu sporządzenie pracy końcowej. Podkreślić należy, iż pozwany, będąc świadomym, jakie obowiązki są związane z odbywaniem studiów podyplomowych, powinien zorganizować swój czas w taki sposób, aby wypełnić spoczywające na im obowiązki. Co więcej studia podyplomowe są dodatkowymi zajęciami, które miały miejsce w dni wolne od pracy pozwanego, a powód znając z góry w chwili rozpoczęcia zajęć tj. dnia 21 października 2010 r., termin końcowy złożenia i obrony pracy winien rozłożyć swój czas poza godzinami pracy w taki sposób, aby sumiennie wypełniać obowiązki studenta studiów podyplomowych. W ocenie Sądu argumentacja pozwanego zmierzała, bezskutecznie, do przerzucenia ciężaru odpowiedzialności za własne działania na pracodawcę.

W tym miejscu podkreślenia wymaga okoliczność, iż ponoszenie kosztów nauki pracownika jest dobrowolnym, wynikającym z umowy, świadczeniem pracodawcy, któremu odpowiada wzajemne świadczenie pracownika - przyjęte również dobrowolnie - polegające bądź pozostawaniu w stosunku pracy przez pewien czas po zakończeniu nauki, bądź zwróceniu ich pracodawcy w całości lub w części proporcjonalnej do czasu pracy po zakończeniu nauki. Tego rodzaju ukształtowanie wzajemnych relacji stron w ocenie Sądu pozostaje w pełnej korelacji z zasadami współżycia społecznego i dobrymi obyczajami. Co więcej powód miał swobodę podjęcia decyzji, oceniając co jest dla niego korzystniejsze - czy "odpracowanie" poniesionych przez pracodawcę kosztów kształcenia, czy zwrócenie tych kosztów pracodawcy (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 2011 r., II PK 48/11, opubl. Legali). Co uczynił podejmując decyzję o rozwiązaniu stosunku pracy.

Zauważyć należy, iż wyższe kwalifikacje uzyskane dzięki pomocy pracodawcy stwarzają pracownikowi lepszą pozycję na rynku pracy, która została zapewniona pozwanemu. Pozwany dopiero w dniu 04 marca 2014 r. podjął czynność w postaci złożenia wniosku o wyrażenie zgody na złożenie pracy i egzaminu końcowego, zatem miało to miejsce dawno, po planowanym zgodnie z regulaminem studiów, terminie. Co więcej wskazać należy, że czynność ta została podjęta po złożeniu oświadczenia woli o rozwiązaniu umowy za wypowiedzeniem przez M. W..

Zdaniem Sądu pozwany znając, w pełni wiążącą go ze stroną powodową umowę i ciężące obowiązki związane ze studiami podyplomowymi dopuścił się co najmniej rażącego niedbalstwa w swoich czynnościach, które skutkowały nie ukończeniem przez niego studiów. Tym samym jego działanie stanowiło nie wypełnienie świadczenia wzajemnego i skutkowało konsekwencjami w postaci konieczności zwrotu uiszczonej przez stronę powodową opłaty za studia to jest kwoty 3 800,00 zł.

Przechodząc do zarzutu pozwanego w przedmiocie przedawnienia wskazać należy, iż w przypadku umów o podnoszenie kwalifikacji ma zastosowanie termin 3 letni liczony od dnia kiedy roszczenie stało się wymagalne (vide uchwała Sądu Najwyższego z dnia 26 marca 1986 r., III PZP 17/86, opubl. OSN r. 1987, Nr 2-3, poz. 26). Art. 120 § 1 wskazuje, iż bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Jeżeli wymagalność roszczenia zależy od podjęcia określonej czynności przez uprawnionego, bieg terminu rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stałoby się wymagalne, gdyby uprawniony podjął czynność w najwcześniejszym możliwym terminie § 2. Bieg przedawnienia roszczeń o zaniechanie rozpoczyna się od dnia, w którym ten, przeciwko komu roszczenie przysługuje, nie zastosował się do treści roszczenia. Niewątpliwie o wymagalności zaś roszczenia decyduje chwila,

kiedy uprawniony mógł zażądać spełnienia świadczenia (vide Sąd Najwyższy z dnia 25 marca 1981 r., I PRN 6/81, opubl. L.).

Wskazać należy, iż regulaminowy termin ukończenia studiów podyplomowych był datowany na koniec czerwca 2010 r., przy czym obrona pracy końcowej była możliwa we wrześniu 2010 r. Ponadto zgodnie z zapisami Regulaminu studiów podyplomowych istniała możliwość wyznaczenia dodatkowego terminu obrony w terminie ostatecznym, to jest w ciągu roku od dnia zaliczenia semestru letniego. Postępowanie dowodowe w postaci planu zajęć i zeznań pozwanego wskazało, iż M. W. zaliczył zajęcia. Z kolei ostatni zjazd na studiach miał miejsce w dniu 23 maja w maju 2010 r., zatem do końca maja 2011 r. mógł faktycznie uzyskać zgodę Dziekana na złożenie pracy podyplomowej i jej obronę w dodatkowym terminie. W ocenie Sądu po upływie regulaminowych terminów dających możliwość pozwanemu, jako studentowi studiów podyplomowych, ukończenie studiów, Z. U. P. i. R. M. przy U. M. im. P. we W. mógł faktycznie żądać spełnienia przez pozwanego świadczenia. Zdaniem Sądu meritii dopiero wyczerpanie wszystkich ostatecznych terminów regulaminowych stawiało w stan wymagalności roszczenie strony powodowej. Albowiem skoro przesłanką żądania zwrotu było przerwanie studiów – ich nieukończenie- to należy liczyć ją od ostatecznej daty, kiedy pozwany miał możliwość skończenia studiów, wcześniejsze liczenie terminu skutkowałoby zamknięciem drogi dla pozwanego w postaci skorzystania z nadzwyczajnych środków przewidzianych Regulaminem studiów podyplomowych. W następstwie powyższego termin przedawnienia należało liczyć od dnia 23 maja 2011 r., a zatem jego upływ miał miejsce w dniu 24 maja 2014 r. Strona powodowa wytoczyła przedmiotowe powództwo w dniu 06 sierpnia 2014 r. jednakże wcześniej w dacie 09 kwietnia 2014 r. doszło do przerwania powyższego terminu przedawnienia na skutek zawezwania do próby ugodowej skierowanego do pozwanego (X Po 117/14) a termin przedawnienia zaczął biec na nowo (art. 123§ 1 ust. 1 k.c.). W następstwie powyższego nie doszło do przedawnienia niniejszego roszczenia, a zarzut pozwanego był nietrafiony. Co więcej ubocznie wskazać należy, iż za drugą możliwą datę wymagalności roszczenia można by przyjąć datę, w której strona powodowa dowiedziała się o fakcie skreślenia. Powyższą był dzień 13 lipca 2011 r. kiedy strona powodowa otrzymała od Z. S. i. E. P. T. E. informację, iż M. W. nie przystąpił do obrony pracy. Zatem przy przyjęciu powyższego terminu również skutkowało uznaniem, że roszczenie powoda nie uległo przedawnieniu.

Mając na uwadze powyższe w ocenie Sądu zostały spełnione przesłanki uprawniające do skutecznego żądania przez stronę powodową zwrotu poniesionych kosztów na opłatę za studia podyplomowe „Zamówienia publiczne” dla M. W.. Tym samym Sąd zasądził kwotę 3 800,00 zł. O odsetkach Sąd orzekł mając na względzie art. 481 k.c. ustalając ich termin płatności po upływie 7 dniowego terminu od wezwania do zapłaty to jest 11 marca 2014 r.- punkt I sentencji wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł jak w punkcie II sentencji wyroku mając na względzie zasadę odpowiedzialności stron za wynik procesu i na podstawie art. 98 k.p.c. zasądził od pozwanego na rzecz strony powodowej zwrot kosztów procesu. Na przedmiotowe koszty złożyły się koszty zastępstwa procesowego w wysokości 600,00 zł ustalonej na podstawie § 6 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t.j. Dz. U. Nr 163, poz. 1349), zwrot opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł. oraz opłaty od pozwu uiszczonej przez stronę powodową w wysokości 190,00 zł – punkt II orzeczenia.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji wyroku.